

— Беда, — казал той на дъщеря си. — Царят иска да му изтжчеш от тоя копринен конец до утре една кжрпа.

— Лесно е, татко, и това, — казала малката умница. Откжршила след това едно тжнко вжрбово клонче от венца, който бил закачен пред вратата на Гергйовден, подала клончето на татка си и казала:

— Иди при царят и му кажи да намери майстор, който да направи кросно от това клонче за стана, та да изтжча кжрпата.

Бедния баща отишел при царя, занесжл вжрбовото клонче и казал, каквото му поржчала дъщеря му.

„Ето, царю, подаржка!“ ...

Царя слушал отговоржт и казал:

— Като е толкоз хитра и умна твоята дъщеря нека дойде утре да я видя. Но да дойде нито пеша, нито на кон; нито гола, нито облечена; нито без подаржк, нито с подаржк.

— Ех, — мисли си бедния, — такава хитра задача и дъщеря ми не може да разреши... Загинахме!...

— Не грижи се, татко, — казала малката умница, — когато и разказал баща ѝ що поржчал царя. — Иди, купи жив заек и жив пжтпжджк и ми ги донеси.